

eller Forandring af Gader, Veje, Færdselsaarer i det hele taget. De vanskeliggøres, hvis en saadan Omlægning ikke er mulig. Nu udtales det i Bemærkningerne, at en af Grundene til, at Ministeriet ikke har medtaget Udkastets Bestemmelse herom, er, at det er tvivlsomt, om en saadan Omlægning ikke strider imod Grundlovens § 82 om Ekspropriation. Det er mig ganske umuligt at se, at den af Kommunalbestyrelsen foreslaaede Paragraf vil kunne stride derimod. Der staar jo i § 82 ikke andet, end at Borgerne kun kunne tvinges til at afstaa deres Ejendom mod fuldstændig Erstatning. Der staar intet som helst om, hvorvidt denne Erstatning nødvendigvis skal være i Penge, eller om ikke andre Værdier kunne træde i Pengens Sted, naar blot Erstatningen er fuldstændig. Men desuden er der jo i Ministeriets Lovforslag en anden Bestemmelse, der rimeligvis strider imod Grundloven, hvis den Betragtning er rigtig. Det er Reglen i Lovforslagets § 34, at man i visse Tilfælde, f. Eks. som hel eller delvis Ekspropriationsgodtgørelse, kan tillægge en Ejendom et Areal, der paa hensigtsmæssig Maade grænser op til den. Naar man som hel eller delvis Ekspropriationsgodtgørelse kan præsentere en Ejendom i Stedet for Penge, naar denne Ejendom grænser op til Ejerens tidligere Ejendom, saa drejer det sig kun om en Gradsforskel, om man kan gøre det samme, naar den ligger nogle Alen eller nogle Hundrede Alen borte. I Princippet er det anerkendt, at man ikke nødvendigvis behøver at erstatte det eksproprierede ved Hjælp af Penge, saa den Betragtning forekommer mig ganske at maatte falde ud af Diskussionen, naar selve Lovforslaget paa den Maade underkender den.

Jeg skal i øvrigt ikke nærmere komme ind paa Indholdet af Lovforslaget, hvis hurtige Fremme jeg lige som andre ærede Medlemmer tillader mig at anbefale, særlig ogsaa med Henstilling om saa meget, som det blot er muligt, at holde sig til det gennem saa mange Aar tilvejebragte Udkast fra Kommunalbestyrelsen.

Maaske jeg, uagtet det ikke vedrører Lovforslagets Indhold i allerfjerneste Maade, dog maa gøre et Par almindelige Betragtninger gældende om en anden Side af Sagen, Betragtninger, der for saa vidt maaske kunde være knyttede til et hvilket som helst andet Lovforslag. En Lov bør lige ud til Fingerspidserne have Fasthed, Sikkerhed, Holding, Konsekvens. Man skal ikke paa noget Punkt kunne sige om en Lov, selv om det er den yderste Del, der er Tale om, at den er Udtryk for en uforklarlig Hold-

ningsløshed. Men saaledes er det netop med dette Lovforslag. Naar man ser paa den Maade, paa hvilken det gennemfører Sprogformen, myldrer det af Modsigelser. Hvorfor skal Flertallet nogle Steder, naar det er Bygningsinspektørerne, der tales om, udtrykkes ved, at de *skal* gøre det eller ikke gøre det, men naar der er Afgørelser, der er Tale om, at de *kunne* træffes paa den og den Maade? Hvorfor staar der, at „Gadelinier skærer hinanden“, men „at Døre staar aabne“ o. s. v.? Hvorfor staar der, at Arbejder *vedrører*, men Bygningsdele *ligge*. Det veksler stadig med Enkelttals- og Flertalsformer i akkurat de samme Omgivelser. Det ser underligt ud og navnlig i en Lov af særlig justitsministeriel Karakter. Jeg skal ikke tale om det, der muligvis er Trykfejl. Det er muligvis en Trykfejl, naar der staar om en eller anden Foranstaltning, at den skal besørges *ad* Stads-konduktøren — jeg antager ikke, at det er Vejen, *ad* hvilken man skal gaa. Det er maaske ogsaa en Trykfejl, naar der staar „Rum, hvis Gulvflade ligge“, det kan dog muligvis ogsaa være en Tankefejl, hvis der er tænkt paa Ordet Rum og ikke paa Gulvflade. Det er maaske ogsaa en Trykfejl, naar der staar, „om nogen af disse Betingelser ere til Stede“, andre Steder staar der ganske rigtigt „hvis nogen er til Stede“. I en Paragraf staar der „Bestemmelser gælder“, i næste Stykke af samme Paragraf hedder det „Bestemmelser gælde“. Hvorfor er en Afgørelse *truffen* og en Overenskomst *truffet*? Hvorfor staar der i samme Paragraf et Sted „offentligt Eftersyn“ og et andet Sted „offentligt Eftersyn“? Hvorfor hedder det i en Paragraf „endelig godkendt“ og i en anden Paragraf „endeligt godkendt“? Hvorfor tyer man i en Paragraf til et saa ganske umuligt Ord som „delvist“, naar man i en anden Paragraf viser, at det hedder „delvis“. Hvorfor taler man i § 64 om „tilstrækkelig ubebygget Areal“, naar der dog ikke er Tale om, at Ubebyggelsen er tilstrækkelig, men om at Arealet er tilstrækkeligt? Hvorfor skriver man i § 59 „at Forbygninger gives Højder“ af den og den Størrelse, det kan man umuligt sige paa Dansk. Hvorfor hedder det i § 58 „at Magistraten kan nægte, at der udføres“ det og det, naar man kun mener, at Magistraten kan *nægte Tilladelse til*, at det udføres? Hvorfor siges der i § 19 „et Gadeanlæg eller Gadeforandring“, naar det dog hedder „en Gadeforandring“? Hvorfor skulle de *private* i en Paragraf nøjes med at staves med lille Bogstav, naar de allerede i den næste Paragraf kunne pryde sig med stort Bog-